

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/30/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212201100
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slebodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7212201100.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu EOS KSI Slovensko s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, proti žalovanému M. C., C., A. XX, t.č. na neznámom mieste, zast. opatrovníkom B.. O. V., zamestnancom Okresného súdu Košice -okolie, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, o zaplatenie 598,54 eur istiny s prísl. o odvolaní žalobcu proti rozsudku 29 C/161/2012-45 zo dňa 14. 11. 2012 Okresného súdu Košice II, takto

rozhodol:

M e n í rozsudok vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka tak, že vedľajší účastník nemá právo na náhradu trov konania.

Žalobcovi a vedľajšiemu účastníkovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa (ďalej len súd) žalobu zamietol, žalobcovi náhradu trov konania nepriznal a uložil mu povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania 113,93,- eur, do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku v prospech jeho právneho zást.

Zamietnutie žaloby odôvodnil § 387, § 388 ods. 1, § 391 ods.1 a § 397 Obch. zák .

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p. (jeho znenie citoval. Uviedol, že žalobca nebol v konaní úspešný, že preto mu právo na náhradu trov konania nepriznal a úspešnému žalovanému žiadne preukázateľné trovy konania nevznikli. Vyslovil, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník (§ 93 ods. 4 O.s.p.) a keďže vystupoval v konaní popri úspešnom žalovanom, že žalobca je povinný nahradiť mu trovy konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zast. za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zast., podanie vyjadrenia k žalobe) á 39,84 eur, za paušálnu náhradu hotových výdavkov 2 x 7,63 eur a náhradu DPH 20 % vo výške 18,99 eur t.j. celkovo v sume 113,93 eur podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z., o odmenách a náhradách za poskytovanie právnych služieb (ďalej len vyhl.).

Žalobca podal proti predmetnému uzneseniu v časti, v ktorej ho súd zaviazal na úhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi v zákonnej 15 dňovej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a žiadal aby napadnutý výrok podľa § 220 O.s.p. zmenil. Zároveň si uplatnil aj trovy konania v odvolacom konaní v 33,07 eur s DPH, pozostávajúce z jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny za úkon právnej služby 23,91 eur s DPH a režijného paušálu k právnemu úkonu 9,16 eur s DPH (podanie odvolania).

V odvolaní poukázal na skutočnosť, že cieľom Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa(§3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.), zastupovanie spotrebiteľov v občiansko súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov

v pozícii VÚ (§ 93 ods. 2 O.s.p). Podľa jeho názoru musí byť vedľajší účastník sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, keďže má samotné združenie v radoch členov s právnickým vzdelaním a má možnosť podľa § 25 zák. č. 250/2007 Z.z. využívať aj určenú podporu ministerstva (viď rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co/26/2012 a sp. zn. 3 Cob/259/2011). Podotkol, že z dôvodovej správy k zák. č. 384/2008 Z.z. vyplýva, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom spôsobilým poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, ktorý bude v danej oblasti materiálne aj personálne vybaveným a odborne kompetentným. Vytýkal súdu, že nepostupoval správne, pokiaľ združeniu zastúpenému advokátom priznal náhradu trov konania, nakoľko existovali dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 O.s.p. spočívajúce v tom, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane žalovaného za účelom ochrany jeho práv z vlastnej iniciatívy, pričom v tomto konkrétnom prípade bol žalovanému v zmysle § 29 ods. 2 O.s.p. ustanovený opatrovník, ktorý disponuje rovnakými oprávneniami ako účastník konania, patria mu všetky procesné prostriedky na zabezpečenie nevyhnutnej a účinnej ochrany práv a povinnosti neprítomného účastníka a preto nebolo potrebné, aby vedľajší účastník tiež ochraňoval jeho záujmy a teda nemožno z jeho strany hovoriť o trovách účelne vynaložených. Ďalej uviedol, že má z vlastných skúseností vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného, a to oznámením o jeho vstupe do konania, pričom pred zaslaním oznámenia svojho vstupu nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a navyše svoje viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu (poukázal na právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co/141/2012). Taktiež zdôraznil, že paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia (viď rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co/91/2012.). Podľa jeho názoru trovy vedľajšieho účastníka neboli trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie a bránenie práva čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa podľa § 150 O.s.p., keďže združenie v predmetnom konaní nevystupuje ako splnomocnený zástupca „žalovaných“, ktorí o vstupe združenia do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť (viď rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13 Co/35/2012 a sp. zn. 13 Co 36/2012) a upozornil na skutočnosť, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy SR, keďže tieto neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania, v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR II ÚS 78/03, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 100/2012 a vybrané rozhodnutia slovenských krajských súdov. Tvrdil, že má vedomosť, že vedľajší účastník v súvislosti s dôvodnosťou priznania trov konania poukazuje na § 137 O.s.p. a na ust. Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ a vk uvedenému si dovoľil uviesť, že združenie žalovaného v konaní nezastupuje a teda nemožno argumentovať ust. § 137 O.s.p., nakoľko toto priznáva náhradu trov hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13 Co/40/2012) a ust. Charty ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ sa týkajú všeobecnej ochrany spotrebiteľa. Záverom podotkol, že rozhodnutím súdu dochádza len k podpore nekorektného postupu zo strany združení ako vedľajších účastníkov, ktorých prvotný cieľ spočívajúci v ochrane spotrebiteľov ustúpil snahe o profitovanie z trov právneho zastúpenia, keďže je prinajmenšom pozoruhodné, že združenie na ochranu spotrebiteľa nevstupuje do všetkých konaní, v ktorých je jedným z účastníkov konania spotrebiteľ, ale len do tých konaní, kde má záruky úspechu vo veci prostredníctvom jednoduchých opakovaných podaní, čo vedie k nehospodárnosti a neúčelnému priznávaniu trov vedľajšieho účastníka.

VÚ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že s jeho argumentáciou nesúhlasí a tvrdil, že aplikácia §150 ods. 1 O.s.p. na danú právnu vec je nenáležitá, keďže pre posúdenie možnosti aplikácie ust. § 150 ods. 1 O.s.p je podstatné zisťovanie okolností súvisiacich so stavom pred začatím sporu, so správaním účastníkov v priebehu sporu a s okolnosťami uplatnenia nároku (porovnaj uznesenie NS SR z 18.1.2012 sp. zn. 6 M Cdo 5/2011, uverejnené aj na www.najpravo.sk <<http://www.najpravo.sk>>).

Citoval čl. 7 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých obchodných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a uviedol, že jeho samotný vstup do konania ako vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa je dostatočne účinným prostriedkom na zabránenie porušovania spotrebiteľského práva. Za nenáležitú považoval námietku žalobcu, že má vo svojich radoch členov s právnickým vzdelaním. V skutočnosti len

jedna jeho členka má právnické vzdelanie, avšak ani táto svoju právnickú prax nevykonáva. Podotkol, že mu nemôže byť vzhľadom na predmet jeho činnosti upierané právo na pr. zástupca, lebo ak by sa tento názor prijal, problematickým by bolo aj zastupovanie advokátmi napr. sudcov, prokurátorov, advokátov, ministrov spravodlivosti, predsedov vlád, ktorí sú právnikmi čo by bolo v evidentnom rozpore nielen s platným právom, ale aj s každodennou realitou a v tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru citovanú v najnovšom komentári slovenského občianskeho procesného kódexu, pôvodne uverejnenú v časopise Soudni rozhledy 2/2002 na str. 43 (Števček/Ficová. Občiansky súdny poriadok, Komentár-I.diel, 2.vydanie, Praha: C. H. Beck, 2012, str. 492). Vytýkal žalobcovi tvrdenie, že má trovy advokáta hradiť z vlastných prostriedkov a poukázal na svoju reálnu skúsenosť, keď napriek tomu, že podľa § 25 ods. 6 zák. č. 250/2007 Z.z. má možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, po opakovaných žiadostiach v priebehu posledných dvoch rokov mu napokon Ministerstvo hospodárstva SR schválilo a poukázalo finančnú podporu 4000 eur, pričom takýto finančný príspevok pri objeme činnosti ním vykonávanej na podporu spotrebiteľov nepokrýva ani len poštové výdavky a preto napriek tomu, že zákonná možnosť čerpať finančné prostriedky na podporu jeho činnosti síce existuje, pretože je výsledkom transpozície právnych aktov EÚ do nášho legislatívneho prostredia, realita praxe je úplne iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzórnej, než v rovine skutočnej. K argumentom žalobcu, že bol žalovanému súdom ustanovený opatrovník, ktorý disponuje rovnakými oprávneniami ako účastník konania uviedol, že opatrovníci, ktorí sú ustanovení ako pracovníci či už z procesného alebo iného súdu prípadne obce sú iba formálnym článkom a materiálne neposkytujú skutočnú ochranu spotrebiteľovi a že zo svojich doterajších skúseností môže konštatovať, že ustanovený opatrovník častokrát pôsobí v konaní skôr pasívne a aktívne neháji práva spotrebiteľa, preto vedľajší účastník koná v zmysle svojho poslania a chráni práva spotrebiteľa, pretože ako právnym predpisom legitimovaný subjekt na presadzovanie a chránenie oprávnených záujmov spotrebiteľov sa nemôže spoliehať na poskytovanie relevantnej právnej pomoci ustanoveným opatrovníkom, ktorý nemusí mať právnické vzdelanie a preto by bolo v spotrebiteľských veciach prínosom, ak by spotrebiteľovi na neznámom mieste bolo za opatrovníka ustanovené práve združenie pôsobiace vo sfére ochrany spotrebiteľa. Podotkol, že súd pri priznaní jeho trov postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie a judikatúrou dvora EÚ, v súlade s ustálenou súdnou praxou a právnou teóriou (citoval čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38, čl. 47 Charty základných práv EÚ), že o odôvodnenosti priznania jeho trov svedčí aj novelizované znenie § 137 O. s. p. (citoval ho), ktoré bolo s účinnosťou od 1.1.2012 doplnené zák.č.332/11 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi (citoval z dôvodovej správy k nemu) a, že novelizovaná právna úprava zohľadňuje aj rozsudok Súdného dvora EÚ (druhá komora) z 22.12.2010 vo veci C-279/09 (aj z neho citoval) a uviedol, že v zmysle uvedeného dokonca Krajský súd v Prešove svojim uznesením z 13.1.2012, č.k. 3 Co/131/2011 - 85 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, ustanovil vedľajšiemu účastníkovi, ktorým bola tiež právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľa advokáta a súčasne konštatoval, že nie je možné nedôvodne a bez akýchkoľvek logických súvislostí podmieňovať spôsobilosť občianskeho združenia na vykonávanie predmetu svojej činnosti odbornosťou v odbore v právo. Ďalej uviedol, že sú to práve združenia na ochranu spotrebiteľov, ktoré majú právo v súlade so zák. chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov (§ 3 ods.4, § 25 zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa), že európska legislatíva a rozhodnutia Súdného dvora EÚ, nadväzujúc na vnútroštátnu právnu úpravu, preferujú činnosť združení v rámci ich zákonných oprávnení, že občianske združenia na ochranu spotrebiteľov si v prevažnej miere zakladajú samotní občania poškodení nekalými praktikami a neprijateľnými zmluvnými podmienkami v štandardných formulárových zmluvách dodávateľov a často pri nedostatku organizačného a finančného zabezpečenia chránia práva prevažne nemajetných spotrebiteľov, ktorí rezignujú na obranu svojich práv, pretože nemajú dostatok prostriedkov na advokáta a tým na rovnocenný priebeh súdnych konaní. Citujúc § 93 ods. 4 O.s.p. a § 18 O.s.p. tvrdil, že platí, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník hlavný a ak má platiť aj „rovnosť účastníkov“ ako jeden zo základných princípov súdneho konania, potom neexistuje rozumný dôvod nepriznať vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenie za situácie, ak nárok na náhradu trov vznikne účastníkovi, ktorého vedľajší účastník v konaní podporoval ďalej, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy (znenie citoval) a že ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR (II.ÚS 78/03, II.ÚS 31/04, II.ÚS 56/05, IV.ÚS 147/08, II.ÚS 122/09), taktiež že trovy právneho zast. treba považovať v každom prípade za účelne vynaložené trovy, že každý má právo na to, aby hoci aj v jednoduchej, skutkovo a právne menej zložitej veci bol zast. advokátom a toto ústavne zaručené právo môže uplatňovať v rámci celej republiky, bez ohľadu na to, že voľba miestneho advokáta by bola spojená s menšími trovami, než udelenie plnomocenstva zást. mimo mesta alebo obce, kde účastník konania býva (Ján Mazák, Ľudovít Šoltýs, Trovy konania v civilnom procese, Mimoriadne vydanie Bulletinu slovenskej advokácie, 1997, str.53).

Podotkol že samotná skutočnosť, že má principiálne právo na náhradu trov konania, nie je - dúfa - medzi účastníkmi sporná, napriek tomu poukázal na rozsudok 5Cdo71/2010 z 9.6.2010 Najvyššieho súdu SR, ako aj na najnovšie komentáre k Občianskemu súdnemu poriadku: Števček/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok, Komentár-I.diel,2.vydanie, Praha: C. H. Beck,2012,str.331, príp. Drápal/Bureš a kol. Občianský soudní řád I, Velké komentáře,1.vydání: C. H. Beck, 2009,str.607 a zdôraznil, že aj že aj renomovaný právny portál www.najpravo.sk <<http://www.najpravo.sk>> uverejnil dňa 4.7.2012 na svojom webovom sídle rozhodnutie KS v Banskej Bystrici z 25.4.2012, č.k. 17 Co/87/2011 -71 a rozhodnutie KS v Prešove z 28.3.2012 sp. zn. 7 Co/34/2012, z ktorých vyplýva právo vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania, že dňa 15.10.2012 bolo taktiež na portáli zverejnené rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9.8.2012 sp. zn. 15 Co/169/2012 z ktorého citoval. Uviedol ďalej, že o jeho nároku na trovy konania už bolo viackrát právoplatne rozhodnuté krajskými súdmi (rozhodnutia označil ich sp. zn. a dňom, kedy bolo rozhodnuté a bol ochotný, ktorékoľvek z nich na výzvu obratom predložiť). Záverom citoval z vybraných rozhodnutí Krajských súdov Slovenskej republiky, žiadal uznesenie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť a zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 33,28 eur. Rozsudok, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom preskúmaný. Rozsudok vo výroku okrem výroku o trovách vedľajšieho účastníka, nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 206 ods. 3 O.s.p.), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a o trovách vedľajšieho účastníka zistil, že neboli splnené podmienky na potvrdenie (§ 219) rozsudku, ani na jeho zníženie (§ 221 ods. 1), pokiaľ ide o výrok o trovách vedľajšieho účastníka, preto ho podľa § 220 O.s.p. zmenil a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprisúdil.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zást., avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl. 47 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nálež II.ÚS78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu Slovenskej republiky), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl. 47 ods.2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a

tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacím konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších.

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.